

คดีหมายเลขดำที่ ผบE ๕๑๗/๒๕๖๕
คดีหมายเลขแดงที่ ผบE ๙๕๗/๒๕๖๕

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลจังหวัดลำพูน

วันที่ ๙ เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

ความแพ่ง

ระหว่าง

บริษัทบริหารสินทรัพย์ ชโย จำกัด	โจทก์
นางสาวรุ่งทิwa คำวิชัย ที่ ๑	
นางสาวรุ่งทิwa อินทนนท์ ที่ ๒	จำเลย

เรื่อง

เช่าซื้อ ค้ำประกัน รับช่วงสิทธิ

พิเคราะห์คำเบิกความพยานโจทก์ประกอบพยานเอกสารแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า โจทก์เป็นผู้รับโอนสิทธิเรียกร้องที่มีต่อจำเลยทั้งสองจากธนาคาร
เกียรตินาคินภัทร จำกัด (มหาชน) เมื่อวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๖๐ จำเลยที่ ๑ ทำสัญญาเช่า
ซื้อรถยนต์จากธนาคาร ราคา ๔๔๕,๓๖๗.๖๘ บาท ตกลงชำระค่าเช่าซื้อเป็นงวดรายเดือน
มีจำเลยที่ ๒ ทำสัญญาค้ำประกันหนี้ดังกล่าว หลังจากทำสัญญาจำเลยที่ ๑ ชำระค่า

/เช่าซื้อบางส่วน

- ๒ -

เช่าซื้อบางส่วน โดยผิคนัดชำระค่าเช่าซื้อตั้งแต่งวดที่ ๘ ประจำวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๖๑ เป็นต้นมา ธนาคารมีหนังสือบอกกล่าวให้ชำระค่าเช่าซื้อที่ค้างภายใน ๓๐ วัน แต่จำเลยทั้งสองเพิกเฉย ต่อมาธนาคารสามารถติดตามรถที่เช่าซื้อกลับคืนมาได้ และมีหนังสือแจ้งให้จำเลยทั้งสองมีสิทธิซื้อรถที่เช่าซื้อคืน แต่จำเลยทั้งสองเพิกเฉย เห็นว่า จำเลยที่ ๑ ผิดนัดไม่ชำระค่าเช่าซื้อภายในเวลาที่กำหนดเป็นเวลา ๓ งวด ติดๆ กันจึงเป็นฝ่ายผิดสัญญา เมื่อธนาคารติดตามยึดรถคืนมาได้ สัญญาเช่าซื้อจึงเป็นอันเลิกกัน การนำรถออกขายทอดตลาดโดยก่อนขายให้แก่บุคคลอื่นได้มีการแจ้งล่วงหน้าให้จำเลยทั้งสองทราบ เพื่อให้ใช้สิทธิซื้อคืนตามมูลค่าส่วนที่ขาดอยู่ตามสัญญาเช่าซื้อ แต่จำเลยทั้งสองมิได้แสดงเจตนาใช้สิทธิซื้อคืน ดังนี้เมื่อขายได้ราคาต่ำกว่าค่าเช่าซื้อที่ค้าง จำเลยที่ ๑ จึงต้องรับผิดชอบค่าขาดราคา ขณะนำออกขายรถดังกล่าวผ่านการใช้งานมาแล้ว ย่อมต้องเสื่อมราคาตามสภาพการใช้งาน เมื่อพิจารณาประกอบบราคารถที่ได้ชำระไปแล้วกับบราคารถที่นำออกขายทอดตลาด เห็นควรกำหนดค่าขาดราคาให้โจทก์ ๑๐๓,๘๐๐ บาท ที่โจทก์เรียกค่าขาดประโยชน์รายวัน นับแต่วันผิคนัดถึงวันที่ได้รับรถคืนในอัตราวันละ ๓๐๐ บาท เห็นว่า

/รถที่เช่าซื้อ

- ๓ -

รถที่เช่าซื้อเป็นรถส่วนบุคคล มิใช่รถรับจ้างทั่วไป จึงไม่น่าเชื่อว่าโจทก์จะสามารถนำออกให้ผู้อื่นเช่าได้ทุกวันและในอัตราค่าเช่าตามที่อ้าง ทั้งรถเป็นทรัพย์สินที่เมื่อใช้ไปย่อมมีการเสื่อมสภาพแม้ด้วยการใช้งานตามปกติ หากโจทก์จะนำออกให้เช่าย่อมต้องมีค่าใช้จ่ายในการบำรุงรักษารถนั้น เพื่อให้อยู่ในสภาพที่พร้อมจะให้บริการได้ ทั้งค่าเสียหายหรือค่าขาดประโยชน์จากการใช้ทรัพย์สินที่ผู้เช่าซื้อจะต้องรับผิดชอบนี้ ตามปกติย่อมเทียบได้กับดอกเบี้ยซึ่งผู้ให้เช่าซื้อคิดรวมกันไว้ล่วงหน้า ตามจำนวนปีหรืองวดที่ผ่อนชำระจากราคารถที่แท้จริง เพราะเงินส่วนนี้ก็คือส่วนที่ทำให้ผู้ให้เช่าซื้อขาดประโยชน์นั่นเอง ซึ่งเมื่อคำนวณจากราคารถที่แท้จริง กับอัตราดอกเบี้ยตามสัญญาเช่าซื้อ ประกอบลักษณะและสภาพของรถที่เช่าซื้อแล้ว เห็นควรกำหนดค่าขาดประโยชน์ให้โจทก์วันละ ๔๖ บาท นับแต่วันที่ผิดนัดชำระค่าเช่าซื้อ จนถึงวันที่โจทก์ได้รับรถกลับคืนเป็นเวลา ๘๗ วัน รวมเป็นเงิน ๔,๐๐๒ บาท ส่วนดอกเบี้ยที่โจทก์เรียกร้องนับถัดจากวันฟ้องอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี มีลักษณะเป็นเบี้ยปรับ เห็นควรปรับลดเป็นอัตราร้อยละ ๕ ต่อปี สำหรับความรับผิดชอบของจำเลยที่ ๒ เห็นว่า มาตรา ๖๘๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “เมื่อลูกหนี้ผิดนัดให้เจ้าหนี้มีหนังสือบอกกล่าวไปยังผู้ค้ำประกัน

/ภายในหกสิบวัน

- ๔ -

ภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ลูกหนี้ผิดนัด...” ปรากฏว่า วันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๖๑ ธนากรรมมีหนังสือบอกกล่าวแจ้งจำเลยที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้ค้าประกันการชำระหนี้ของจำเลยที่ ๑ ซึ่งธนากรรมได้มีหนังสือบอกกล่าวไปยังจำเลยที่ ๒ ภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๖๑ ซึ่งเป็นวันที่จำเลยที่ ๑ ผิดนัด จึงเป็นการไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๖๘๖ วรรคหนึ่ง จำเลยที่ ๒ จึงหลุดพ้นในดอกเบี้ยและค่าสินไหมทดแทนตลอดจนค่าภาระติดพัน อันเป็นอุปสรรคแห่งหนี้รายนี้เฉพาะที่เกิดขึ้นภายหลังจากพ้นกำหนดหกสิบวันนับแต่วันที่ จำเลยที่ ๑ ผิดนัดตามมาตรา ๖๘๖ วรรคสอง จำเลยที่ ๒ จึงต้องร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ ๑ ชำระหนี้ค่าขาดประโยชน์นับแต่วันที่จำเลยที่ ๑ ผิดนัดเป็นเวลาหกสิบวันเป็นเงิน ๑,๓๘๐ บาท ส่วนที่โจทก์ขอให้จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ รับผิดชอบในค่าขาดราคา ดอกเบี้ยของค่า ขาดราคา ค่าขาดประโยชน์หลังจากพ้นกำหนด ๖๐ วัน นับแต่วันผิดนัด และดอกเบี้ยของ ค่าขาดประโยชน์นับถัดจากวันฟ้อง เกิดขึ้นหลังจากพ้นกำหนด ๖๐ วัน นับแต่จำเลยที่ ๑ ผิดนัด จำเลยที่ ๒ จึงไม่ต้องรับผิดชอบ ซึ่งปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับความ สงบเรียบร้อยของประชาชน แม้จำเลยที่ ๒ จะขาดนัดยื่นคำให้การ ศาลก็มีอำนาจยกขึ้น

/วินิจฉัยเองได้

- ๕ -

วินิจฉัยเองได้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๔๒ (๕) ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคม พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๗ ส่วนที่โจทก์ขอให้จำเลยที่ ๒ ร่วมรับผิดกับจำเลยที่ ๑ นั้น เห็นว่า ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๖๘๑/๑วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ข้อตกลงใดที่กำหนดให้ผู้ค้าประกันต้องรับผิดชอบอย่างเดียวกับลูกหนี้ร่วมหรือในฐานะเป็นลูกหนี้ร่วม ข้อตกลงนั้นเป็นโมฆะ ดังนี้โจทก์จึงไม่อาจเรียกร้องให้จำเลยที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้ค้าประกันร่วมรับผิดกับจำเลยที่ ๑ อย่างลูกหนี้ร่วมได้

พิพากษาให้จำเลยที่ ๑ ชำระเงิน ๑๑๐,๘๐๒ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๕ ต่อปี ของเงินดังกล่าวนับแต่วันถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๖๕) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ หากจำเลยที่ ๑ ไม่ชำระ ให้จำเลยที่ ๒ รับผิดชอบแทนเป็นเงิน ๑,๓๘๐ บาท กับให้จำเลยทั้งสองใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ ๓,๐๐๐ บาท ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก./

นายปิยะ วรรณวงศ์

